

265
ΚΩΝΣΤ. Β. ΧΙΩΛΟΣ

δρ Νομικῆς

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΑΛΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ*

Ἡ Μακεδονία ἀποτελεῖ ἀνέκαθεν τό πρὸς Βορρᾶν προπύργιο τῆς ἄμυνας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τά τεῖχη τῆς Ἑλλάδος εἶναι στή Μακεδονία. «Ἔστι μὲν οὖν Ἑλλάς καί ἡ Μακεδονία», διεκήρυξε ἤδη ἀπὸ τοῦ 1ου π.Χ. αἰῶνος ὁ μεγαλύτερος γεωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Στράβων, περιγράφοντας τὸν Ἑλληνικὸ χῶρο.

Τέσσερις χιλιάδες καὶ πλέον χρόνια ἀδιαμφισβήτητης Ἑλληνικότητας μαρτυρεῖ ὁ κατάστικτος ἀπὸ ἀρχαιολογικούς χώρους χάρτης τῆς Μακεδονίας καὶ ἐπιβεβαιώνει κατὰ τὸν πλέον ἀδιάψευστο τρόπο τῆ συνεχῆ καὶ ἀδιάσπαστη συμβολή καὶ παρουσία τῶν κατοίκων της στήν Ἑλληνικὴ Ἱστορία. Κάθε περίοδος τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Τέχνης ἀντιπροσωπεύονται ἐπάξια μὲ ἀνεπανάληπτα καλλιτεχνικά δημιουργήματα. Συγχρόνως, ἡ Μακεδονία συνέβαλε ἀποφασιστικά στήν παγκόσμια Ἱστορία μὲ τίς μεγάλες μορφές πού ἐγέννησε καὶ ἐξέθρεψε, ὅπως τὸν Φίλιππο Β', τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, τὸν Ἀριστοτέλη, τοὺς Κύριλλο καὶ Μεθόδιο κ.π.ᾶ.

Τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοὺς ἀγῶνες του νὰ ἐπιβιώσει, ἔχοντας πλήρη συνείδηση τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς του φυσιογνωμίας, ἀποδεικνύουν ἡ ἐποχὴ τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἡ ἐπίδραση τοῦ Μακεδονικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸ Χριστιανικὸ Βυζάντιο, ἡ τεράστια συμβολὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στὸς δύσκολους ἀγῶνες κατὰ τὴν Τουρκοκρατία καὶ τὸ Ἔπος τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος.

Ὁ Μακεδονικὸς χῶρος εἶναι κατάσπαρτος ἀπὸ Ἑλληνικὲς μνημὲς καὶ μαρτυρίες. Ἡ Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας χάνεται στὰ βᾶθη τῶν αἰῶνων καὶ εἶναι αὐταπόδεικτη. Οἱ Μακεδόνες ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἀρχαίας ἱστορίας ἔμειναν πιστῶς προσηλωμένοι στίς ἀρχές, τὰ ἰδανικά καὶ τὰ πεπρωμένα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, καὶ ὡς ἀποστολὴ τους ἔταξαν τὴν διαρκῆ προστασία καὶ ἄμυνα τῆς Ἑλλάδος. Περί αὐτοῦ ἔχομε

* Κείμενο ὁμιλίας πού ἐγινε τὴν 4η Δεκεμβρίου 1999 στήν Αἴθουσα τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Δράμας. Τὴν ὁμιλία ὁργάνωσαν ἡ Ἐρασιματικὴ Ἑστία Δράμας καὶ τὸ Κοινωφελὲς Ἰδρυμα «Χαρίλαος Κ. Κεραμεύς» καὶ ἐδόθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐταιρίας μας.

τήν μαρτυρία τοῦ Πολυβίου (204-120 π.Χ.), ἑνός ἀπό τούς ἐπιφανέστερους ἱστορικούς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὁ Πολύβιος τήν ἱστορική αὐτή ἀποστολή τῶν Μακεδόνων τήν περιγράφει μέ τίς ἐξῆς χαρακτηριστικές φράσεις, παραθέτων τόν λόγο τοῦ πρέσβη τῶν Ἀκαρνάνων Λυκίσκου πρὸς τούς Λακεδαιμονίους, ὅπου ἐκτίθενται τά εὐεργετήματα, τά ὅποια ἀπεκόμισε ὅλος ὁ Ἑλληνικός λαός ἀπό τούς Μακεδόνες:

«Τοῖα καί πόσο μεγάλη τιμή πρέπει νά λάβουν οἱ Μακεδόνες, πού τό περισσότερο διάστημα τῆς ζωῆς τους δέν παύουν νά ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν θαρδάρων γιά τήν ἀσφάλεια τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι θά ἦσαν πάντοτε ἐκτεθειμένοι σέ μεγάλους κινδύνους, ἂν δέν εἶχαν ὡς πρόφραγμα τούς Μακεδόνες.»

Πράγματι, ἂν δέν ὑπῆρχαν οἱ Ἕλληνες τῆς Μακεδονίας, ἡ Ἑλλάς θά κινδύνευε πολλές φορές νά ὑποδουλωθῆ στούς κατά καιρούς ποικίλους ἐπιβούλους τῆς ἐθνικῆς της ἀκεραιότητος καί ἐπομένως ὁ Ἑλληνισμός δέν θά εἶχε θεμελιώσει ἀπερίσπαστος τόν κλασικό πολιτισμό πού κληροδότησε στή σύγχρονη Ἀνθρωπότητα. Ἡ Μακεδονία, λοιπόν, κατά τόν Πολύβιο, ἐκτός τοῦ ὅτι ἦταν ἀναμφίβολα Ἑλληνική, ὑπῆρξε ἐπί πλέον καί ὁ προμαχὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Οἱ Μακεδόνες στήν ἀρχή, ὡς ἐμπροσθοφύλακες τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, πολέμησαν πάντοτε καί ἀπώθησαν τά διάφορα Ἰλλυρικά φύλα. Ἀργότερα, ἐπικεφαλῆς ὄλων τῶν Ἑλλήνων, κατενίκησαν τούς Πέρσες καί μετέφεραν τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό, τήν Ἑλληνική γλώσσα, τή γραμματεία, τήν τέχνη, τή θρησκεία, τή φιλοσοφία καί τήν ἐπιστήμη στίς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς. Γενικά, ἀπέκρουσαν τίς ἐπιδρομές κατά τῆς Ἑλλάδος, ἀπό ὅποιαδήποτε κατεύθυνση καί ἂν προέρχονταν αὐτές.

Ἡ Μακεδονία ὑπῆρξε τό λίκνο τοῦ μοναδικοῦ κατά τήν ἀρχαιότητα πανελληνίου κράτους. Ἀπό τή Μακεδονία ξεκίνησε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος γιά τή μεγάλη ἐκστρατεία του. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δέν ἦταν μόνον βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἀλλά καί ἀρχιστράτηγος ὄλων τῶν Ἑλλήνων, τίτλο πού τοῦ ἀπένειμαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πλὴν τῶν Λακεδαιμονίων, τό 335 π.Χ. στό Κοινόν τῆς Κορίνθου.

Τά ἀποτελέσματα τῶν κατακτήσεων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου διήρκεσαν ἐπί αἰῶνες. Ἡ Ἑλληνική γλώσσα διαδόθηκε σέ ὅλη τήν Ἀνατολή, ὁ Ἑλληνικός Πολιτισμός κατέκτησε ὅλους τούς λαούς. Οἱ Ἑλληνιστικοὶ ἐκεῖνοι χρόνοι, ὅπως λέγονται, εἶναι πολύ σπουδαῖοι, διότι κατ' αὐτούς ὁ πολιτισμός τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔγινε παγκόσμιος πολιτισμός.

Ἡ μεγάλη ἀκμή τοῦ Μακεδονικοῦ Πολιτισμοῦ σημειώνεται κυρίως ἀπό τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος μέ σπουδαῖα κέντρα, ὅπως τό Δίον, ἡ Πέλλα, ἡ Βεργίνα καί ἡ Ἀμφίπολη.

Ἡ ἐνδοξότερη περίοδος τῆς Μακεδονίας ἄρχισε ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Β΄ (357-336 π.Χ.), ὁ ὁποῖος ἔθεσε τίς βάσεις τῆς Μακεδονικῆς κοσμοκρατορίας καὶ δημιούργησε τίς προϋποθέσεις γιὰ νά ἡγηθῆ ἡ Μακεδονία τῶν Ἑλληνικῶν Χωρῶν, ὥστε νά δυνηθῆ ὁ υἱός του Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας νά μεταλαμπαδεύσῃ τὰ φῶτα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ στά πέρατα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φιλίππου Β΄ ἢ Πέλλα γίνεται τὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τὸν Φίλιππο Β΄, δολοφονηθέντα τὸ θέρος τοῦ 336 π.Χ. ὑπὸ τοῦ Πανσανίου στὴν Πέλλα, διεδέχθη ὁ υἱός του Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ὁ ὁποῖος συνέχισε τὸ ἔργο τοῦ πατέρα του, ὀδηγήσας τὸν στρατό του νικηφόρως μέχρι τὰ βάθη τῆς Ἀσίας καὶ καταλύσας τὸ μέγα Περσικὸ κράτος.

Ἀφότου ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέστρεψε τὸ Περσικὸ κράτος, οἱ νικητὲς Ἕλληνες διασκορπίσθηκαν σὲ ὅλες τίς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, στίς ὁποῖες ἄρχισαν νά διαδίδονται ἡ γλῶσσα καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ νέα αὐτὴ περίοδος, πρὸς διάκριση ἀπὸ τὴν ἀρχαιότερη Ἑλληνική, ὀνομάζεται Ἑλληνιστικὴ ἐποχὴ (ιδίως ἀπὸ τὸ 301 π.Χ.). Κατ' αὐτὴν, ὁ Ἑλληνισμὸς διαδίδει μακρὰν στὸν κόσμον τὰ γράμματα, τίς τέχνες καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ ἐκπολιτίζει τοὺς βαρβάρους λαοὺς. Ὁ Ἑλληνισμὸς γίνεται τότε παγκόσμιος. Οἱ χῶρες τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, τίς ὁποῖες κατέκτησε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἀπετέλεσαν μαζί μὲ τίς Ἑλληνικὲς χῶρες ἓνα ἀπέραντο Ἑλληνομακεδονικὸ Βασίλειο.

Οἱ κτήσεις τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφεραν πολὺν μακρὰν τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, κέντρο τοῦ ὁποῖου ἦταν τότε αἱ Ἀθῆναι. Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος λέγεται Ἑλληνιστικὸς Πολιτισμὸς, διότι σὲ ὅλες τίς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς ἀκόμη καὶ οἱ βάρβαροι ἐλληνίζουσιν, δηλαδὴ μιμοῦνται τοὺς Ἕλληνες. Ἡ δημιουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς ὀφείλεται κυρίως στοὺς Πτολεμαίους, τοὺς Ἕλληνες βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου. Ἡ πρωτεύουσα τῶν Πτολεμαίων Ἀλεξάνδρεια ἔγινε τὸ κέντρο τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου καὶ τοῦ παγκοσμίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἄλλα σπουδαῖα κέντρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἦσαν ἡ Πέργαμος καὶ ἡ Ἀντιόχεια, πρωτεύουσα τῶν Σελευκιδῶν.

Μὲ τὸ θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἄρχισε ἡ παρακμὴ τῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐπὶ ἓνα ἀκόμη καὶ πλεόν αἰῶνα παρέμεινε ἀνεξάρτητη ὑπὸ Μακεδόνων βασιλεῖς, τελικὰ ὑποτάχθηκε τὸ 148 π.Χ. στοὺς Ῥωμαίους, ὑπὸ τὴν κυριαρχία τῶν ὁποίων παρέμεινε μέχρι τὸ 395 μ.Χ. πού δημιουργήθηκε ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, χωρὶς οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νά χάσῃ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα της. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Ῥώμη κατέκτησε τὴν

Ἑλλάδα, ὅμως κατακτήθηκε καί αὐτή καί ὅλοι οἱ λαοί ἀπό τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό. Ἡ Ρώμη νίκησε τόν κόσμο μέ τά ὄπλα, ἀλλ' ἡ Ἑλλάς μέ τό πνεῦμα καί τόν ἀνεπανάληπτο πολιτισμό της.

Οἱ Μακεδόνες ἀπό τούς μυθικούς χρόνους μέχρι τῆς κατακτήσεώς των ἀπό τούς Ρωμαίους, παρέμειναν πιστοί στά ἱστορικά πεπρωμένα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Μετά τήν ἴδρυση τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, τό ὅποιο ἦταν Ἑλληνικό χριστιανικό Κράτος καί συνέχισε τήν ἱστορική ἀποστολή τοῦ Ἑλληνικοῦ παράγοντος στόν κόσμο καί ἐπί χίλια ἔτη ἀπέκρουε τούς βαρβάρους καί διέδιδε σέ ὅλους τούς λαούς τόν Χριστιανισμό καί τόν Πολιτισμό, ἡ Μακεδονία περιῆλθε σ' αὐτό, ὑπέστη δέ ἔκτοτε πολυάριθμες ἐπιδρομές ἀπό τούς Γότθους, τούς Οὐνους, τούς Σλάβους, τούς Ἀβάρους καί τούς Βουλγάρους, οἱ ὅποιοι ἔκτοτε ἐπανῆλθαν πολλές φορές καί κατώρθωσαν, κατά περιόδους, νά ἐπικρατήσουν στή Μακεδονία, ἰδίως ἐπί Σαμουήλ (1000 μ.Χ.). Παρ' ὅλες, ὅμως, τίς ἐπιδρομές πού ἐδέχθη ἡ Μακεδονία, ὁ εἰς αὐτήν Ἑλληνισμός παρέμεινε οὐσιαστικῶς ἀμετακίνητος καί ἀρραγής. Ἡ μακροαίωνα Τουρκική κατοχή καί ἡ κάθοδος τῶν Σλάβων καί τῶν Βουλγάρων δέν ἐπέτυχαν νά μεταβάλουν τόν ἐθνολογικό χαρακτήρα τῶν Μακεδόνων. Τό ἐθνικό φρόνημα τῶν Μακεδόνων κατά τήν διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας ὑπῆρξε ἀκλόνητο καί ἤδη ἀπό τοῦ 16ου αἰῶνος οἱ Μακεδόνες ἀνέπτυξαν ἐπαναστατική δραστηριότητα κατά τῶν Τούρκων. Χιλιάδες λαοῦ θυσιάσθηκαν γιά τήν ἐλευθερία, ἐνῶ χάρι στή δράση τῶν ἀρματολῶν καί τῶν κλεφτῶν, πολλές περιοχές τῆς Μακεδονίας ἐξασφάλισαν σχετική αὐτονομία. Μακεδόνες ἦσαν οἱ συμμάχους τοῦ Ρήγα Φεραίου, Θεοχάρης Γεωργίου ἀπό τήν Σιάτιστα καί οἱ ἀδελφοί Ἐμμανουήλ ἀπό τήν Καστοριά. Ἐξ ἄλλου, πολλοί Μακεδόνες ἀνέπτυξαν σημαντική πατριωτική δράση, μῆθησαν στήν Φιλική Ἐταιρεία καί ἔγιναν ἐθναπόστολοι ἢ ἐπάνδρωσαν ἔνοπλα σώματα ἀγωνιστῶν.

Ἡ Μακεδονία ὑπῆρξε ἡ κύρια πύλη γιά τήν εἴσοδο τοῦ Χριστιανισμοῦ στήν Ἠπειρό μας. Ἀπό τή Μακεδονία, κατά θεία Πρόνοια, ἄρχισε τό ἱεραποστολικό του ἔργο στήν Εὐρώπη ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, ὁ ὁποῖος βαθύτατα ἐπηρεάσθηκε ἀπό τό ἔργο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καί τῶν Μακεδόνων διαδόχων του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κήρυξε τόν θεῖο λόγο στά Ἑλληνικά, διότι τήν Ἑλληνική γλῶσσα μιλοῦσαν ὡς γνήσιοι Ἕλληνες ὅλοι οἱ Μακεδόνες. Στήν Ἑλληνική γλῶσσα ἔγραψε καί τίς τρεῖς θεόπνευστες ἐπιστολές του στίς Ἐκκλησίες πού ἴδρυσε στή Μακεδονία, τήν μία πρός τούς Φιλιππησίους καί τίς δύο πρός τούς Θεσσαλονικεῖς. Ἡ

ἱστορία τῶν Φιλίππων σφραγίζεται ἀπό τὴν ἐπίσκεψη τὸ 50 μ.Χ. τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Οἱ κάτοικοι τῶν Φιλίππων εἶναι οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ποὺ ἀκούουν τὸ κήρυγμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Στούς Φιλίππους ἐδᾶπτίσθη ἡ πρώτη Εὐρωπαϊά χριστιανή, ἡ Λυδία. Ἀπὸ τὴν Μακεδονία, ἐπίσης, ὡς ἀφετηρία, ξεκίνησε τὸν 9ο μ.Χ. αἰῶνα καὶ ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῶν Σλάβων ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς μοναχοὺς Κύριλλο καὶ Μεθόδιο, οἱ ὁποῖοι δίδαξαν στοὺς Σλάβους τὸ σλαβικὸ ἀλφάβητο, τὴν λεγόμενη «Κυριλλική Γραφή» καὶ διέδωσαν σ' αὐτοὺς τὸν χριστιανισμό, διὸ καὶ ἀποκαλοῦνται «φωτισταί» τῶν Σλάβων.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἡ Μακεδονία δέν ὑστέρησε οὔτε στίς τοπικὲς ἐξεγέρσεις (Ἐπανάσταση Ναούσης 1822), οὔτε σὲ ἐνίσχυση μὲ ἐπίλεκτους ἄνδρες τῆς ἀγωνιζομένης Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου.

Εἰδικότερα, κατὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 οἱ Μακεδόνες μετεῖχαν στίς ἐπιχειρήσεις τῆς Μολδοβλαχίας μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Γεωργάκη Ὀλύμπιο καὶ τὸν Γιάννη Φαρμάκη. Δημιουργήθηκαν στή Μακεδονία τρεῖς ἐπαναστατικὲς ἐστίες, στήν Χαλκιδική, στὸν Ὀλυμπο καὶ στή Δυτικὴ Μακεδονία, μὲ κέντρο τὴν Νάουσα. Στὴν Ἐθνεγεροσία τοῦ 1821 ἔλαβαν ἐνεργὸ μέρος, μεταξύ πολλῶν ἄλλων, ὁ Γεώργιος Ξενοκράτης καὶ ὁ Νικόλαος Τουζουνίδης. Ἐκεῖνος, ὅμως, πού διακρίθηκε γιὰ τὸ ἀγωνιστικὸ του σθένος ἦταν ὁ Ἐμμανουήλ Παπᾶς πού κατήγετο ἀπὸ τὴν Δοβίστα Σερρών καὶ προσέφερε ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος τὴν ζωὴ του, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ζωὴ ὅλων σχεδόν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του καὶ διέθεσε καὶ ὀλόκληρη τὴν σεβαστὴ περιουσία του.

Ἄλλὰ καὶ στήν ἐξέγερση τῆς Κρήτης τοῦ 1841 συμμετεῖχαν πολλοὶ Μακεδόνες ἐθελοντές.

Μετὰ τὴν ἴδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἡ Μακεδονία ἀπέμεινε ὑπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ. Μεταξὺ τῶν ὑποδούλων τότε ἐθνοτήτων (Ἑλλήνων, Βουλγάρων, Σέρβων) ἄρχισε νὰ ὑποδόσκη ἔντονος ἐθνικὸς ἀνταγωνισμὸς, τὸν ὁποῖο εὐνοοῦσε καὶ ἡ τουρκικὴ πολιτικὴ, ἐπιδιώκουσα νὰ ἀντιμετωπίζη μεμονωμένους τοὺς ὑποτεταγμένους λαοὺς καὶ ὄχι ἐνωμένους.

Μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου (19 Φεβρουαρίου 1878) ἐδημιουργήθη ἓνα τεράστιο βουλγαρικὸ κράτος, πού περιελάμβανε ὀλόκληρη τὴν σημερινὴ Μακεδονία καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Ρωμυλία. Τοῦτο κατέστη δυνατὸν χάρις στίς καταβληθεῖσες προσπάθειες τοῦ τότε πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας στήν Κωνσταντινούπολη Ἰγνάτιεφ.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τῶν Ἑλλήνων στό Λιτόχωρο (20 Φε-

βρουαρίου 1878), οι Μεγάλες Δυνάμεις, έπειδή θίγονταν τά συμφέροντά τους, άνέτρεψαν τήν συνθήκη του Άγίου Στεφάνου μέ τήν συνθήκη του Βερολίνου τής 31ης Ιουλίου 1878 και κατόπιν τούτου τό μέγα βουλγαρικό κράτος πού εΐχε δημιουργηθῆ μέ τήν Συνθήκη του Άγίου Στεφάνου, περιορίσθη σέ μία μικρή ήγεμονία.

Άς σημειωθεΐ, ότι όταν μέ τήν Συνθήκη του Άγίου Στεφάνου έδημιουργήθη ή άνεξάρτητη Βουλγαρική Ήγεμονία, οι άπαιτήσεις των Βουλγάρων γιά τήν κατοχή τής Μακεδονίας αύξήθηκαν. Έκτοτε άρχισε μέγας και αίματηρός Έλληνοβουλγαρικός άνταγωνισμός στή χώρα. Οι Βούλγαροι ίδρυσαν τό Μακεδονικόν Κομιτάτο και μέχρι του 1904, διά τής προπαγάνδας, του προσηλυτισμού και τής τρομοκρατίας, άγωνίζονταν νά άλλοιώσουν τόν Έλληνικό χαρακτήρα τής Μακεδονίας και νά δημιουργήσουν έδραϊες βουλγαρικές βάσεις, εύνοούμενοι προς τούτο από τό γεγονός ότι ο πληθυσμός τής ύπαιθρου σέ πολλά μέρη ήταν σλαβόφωνος, παρά τήν ελληνική του έθνική συνείδηση.

Έξ άλλου, στις 6 Σεπτεμβρίου 1885 οι Βούλγαροι, μέ τήν άνοχή των Μεγάλων Δυνάμεων, προσήρτησαν τήν Άνατολική Ρωμυλία (Βόρεια Θράκη) και έτσι ή από άμνημονεύτων χρόνων Έλληνικότατη Φιλιπούπολη περιήλθε στους Βουλγάρους και χιλιάδες Έλλήνων κατοίκων τής Άνατολικής Ρωμυλίας άπωλέσθησαν.

Ή Μακεδονία, χάρις στήν στρατηγική της θέση και τίς πλουτοπαραγωγικές της προϋποθέσεις, ήταν επόμενο νά προσελκύσει τό ενδιαφέρον πολλών επιδρομών και νά διέλθει πολυτάραχο ιστορικό βίω. Παρ' όλες, όμως, τίς επιδρομές πού έδέχθη ή Μακεδονία, ο εις αύτήν διαβίων Έλληνισμός παρέμεινε ουσιαστικώς άμετακίνητος και άρραγής. Οι έπελθοῦσες από τίς επιδρομές αυτές έθνολογικές άλλοιώσεις επ' αυτού, μέχρι τής ενάρξεως τής τουρκικής κατακτήσεως, ήσαν περιορισμένες σέ έκταση. Άλλά και κατά τήν διάρκεια τής μακροαίωνης τουρκικής κατοχής οι Έλληνες διατηρήθηκαν άμιγείς και άνόθευτοι μέ άκμαίο τό έθνικό τους φρόνημα.

Κατά τήν μακρόχρονη τουρκική κατάκτηση, ή Όρθόδοξος Έλληνική Έκκλησία περιφρουρούσε τήν ύπαρξη ολοκλήρου του χριστιανικού πληθυσμού τής Όθωμανικής Αυτοκρατορίας, μεριμνῶσα γιά τήν μόρφωσή του, γιά τόν εκπολιτισμό του, γιά τήν βελτίωση των ὄρων διαβιώσεώς του και διά τήν διοικητική του εκπροσώπηση.

Ή συμβολή τής Όρθόδοξου χριστιανικής Έκκλησίας μας στήν διατήρηση τής ιστορικής συνέχειας του Μακεδονικού Έλληνισμού υπήρξε τεράστιας σημασίας και άποτελεσματικότητας. Ή Έκκλησία ήταν στενῶς συν-

δεδεμένη μέ τόν Μακεδονικό Ἑλληνισμό καί κατά τούς χρόνους τῆς μακράϊωνης σκοτεινῆς δουλείας του συνέβαλε εὐρύτατα γιά τήν πνευματική καί ἠθική του ἐπιδίωξη. Ἐπί πέντε συνεχεῖς καί πλέον αἰῶνες, ἡ θρησκευτική ζωή παρέμεινε ἡ μόνη ὀργανωμένη ζωή γιά τόν Μακεδονικό Ἑλληνισμό, κατοχυρωμένη μέ προνόμια, τά ὁποῖα παραχωροῦσε ὁ Σουλτάνος. Συνυφασμένοι ἀνέκαθεν ὁ Ἑλληνισμός καί ἡ Ἐκκλησία στήν Μακεδονία καί τήν Θράκη, ἀντιμετώπισαν ἀπό κοινοῦ τίς τρομοκρατικές ἐπιθέσεις καί τίς θρησιωδίες τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων. Πρῶτοι οἱ ἱερεῖς ἀντιμετώπισαν τήν μάχαιρα τῶν κομιτατζήδων καί ὕστερα ἀπό αὐτούς οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἐπίτροποι τῶν ναῶν, οἱ προύχοντες καί ὄλοι οἱ παραμένοντες πιστοί στό Πατριαρχεῖο καί τόν Ἑλληνισμό Μακεδόνες. Ἄν δέν ὑπῆρχαν οἱ εὐρυμαθεῖς, δραστήριοι καί φωτισμένοι ἱεράρχες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιά νά καθοδηγήσουν, νά προστατεύσουν, νά ἐμψυχώσουν καί νά ὀργανώσουν τούς πιστούς στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Μακεδόνες, ὁ Μακεδονικός Ἑλληνισμός θά εἶχε πολύ πρό τοῦ ἔτους 1903 ἐκλείψει.

Πολύ πρὶν ἐπέμβῃ οὐσιαστικῶς τό ἐλεύθερο Ἑλληνικό Κράτος στόν Ἀγῶνα, οἱ ἱεράρχες τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ ἀνέπτυξαν ὑπέροχη ἐθνική δράση καί ἀντιμετώπισαν ἐπιτυχῶς τήν λαίλαπα τῆς σλαβικῆς ἐπιβουλῆς. Ὅλοι γενικῶς οἱ χρηματίσαντες κατά τήν περίοδο τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος Μητροπολίτες στήν Μακεδονία ἔλαβαν ἐνεργό μέρος σ' αὐτόν, ἕκαστος ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του, μεταξύ ὅμως αὐτῶν διακρίθηκαν ὁ Μητροπολίτης Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης καί ὁ Μητροπολίτης Δράμας (καί μετέπειτα Ἐθνομάρτυς Μητροπολίτης Σμύρνης) Χρυσόστομος Καλαφάτης. Κατά γενική ὁμολογία, ὁ ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε μέγας. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά λεχθῆ, ὅτι ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στόν Μακεδονικό Ἀγῶνα εἶναι ἰσάξια μέ ἐκείνη τῆς Ἐθνεγεροῦσας τοῦ 1821 σέ προσφορά αἵματος καί σέ θυσίες.

Ὁ Ἑλληνισμός, ὅμως, ἐκτός ἀπό τή θρησκεία, κυριαρχοῦσε στή Μακεδονία καί μέ τήν ἐκπαίδευση. Στά τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ὑπῆρχαν 40 κλασικές σχολές καί 300 περίπου δημοτικά σχολεῖα μέ 100.000 μαθητές. Τά σχολεῖα αὐτά συντηροῦνταν ἀπό τίς Ἑλληνικές Κοινότητες, ἀπό τίς εἰσφορές τῶν μαθητῶν καί ἀπό τήν γενναιοδωρή ἐπιχορήγηση πλουσίων Μακεδόνων πού ἦσαν ἐγκατεστημένοι στό ἐξωτερικό. Ἡ Ἑλληνική ἐκπαίδευση ἀποτελοῦσε ἐξαιρετικό ἐφόδιο γιά τούς νεαρούς Μακεδόνες καί ὕψιστη τιμή γιά τίς οἰκογένειές τους. Ἀποτελοῦσε πράγματι ἐξαιρετικό ἐφόδιο ἡ Ἑλληνική ἐκπαίδευση, διότι ὁλόκληρο τό ἐμπόριο, οἱ τέχνες καί τά ἐπαγγέλματα στή Μακεδονία θρῖσκονταν σέ ἑλληνικά χέρια.

Κατά τίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ ἐπικράτηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ στή Μα-

κεδονία ήταν εμφανέστατη. Οί Μακεδόνες σέ τίποτε δέν διέφεραν από τούς άλλους Έλληνες. Ήταν έπομένως καί ή Μακεδονία Έλλάς, μέ όλα τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τών άλλων γεωγραφικῶν διαμερισμάτων τῆς χώρας.

Ή βουλγαρική προπαγάνδα στή Μακεδονία, ἀναφανείσα περί τό 1860 ἔλαβε ἐπίσημη μορφή ἀπό τό ἔτος 1870. Μέ σουλτανικό φιρμάνι τοῦ ἔτους 1870 ἰδρύθη ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας αὐτόνομη Βουλγαρική Ἐκκλησία (ἀνεξάρτητη ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τῆς Κων/πόλεως), μέ καθεστώς Ἐξαρχίας καί μέ Ἐξαρχο ἐδρεύοντα στήν Κωνσταντινούπολη.

Ή ἴδρυση τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας μέ σουλτανικό φιρμάνι καί ὄχι μέ τήν κανονική ἐκκλησιαστική ὁδó εἶχε ὡς συνέπεια νά κηρυχθῆ αὐτή σχισματική μέ ἀπόφαση Πανορθόδοξου Συνόδου πού συνεκλήθη ἐκτάκτως ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο στό Φανάρι τό 1872.

Ἐκτοτε οἱ Βούλγαροι, χρησιμοποιοῦντες τήν Ἐξαρχία ὡς δύναμη κρούσεως, προσπάθησαν ἀρχικά μέν μέ εἰρηνικά μέσα (προπαγάνδα, προσηλυτισμό κ.λπ.), ἔπειτα δέ μέ βία, τρομοκρατία, δολοφονίες, σφαγές καί κάθε ἄλλου εἶδους καί μορφῆς βιαιότητες, θηριωδίες καί παντοειδεῖς φρικαλεότητες, νά ἀλώσουν τίς ὀρθόδοξες ἐνορίες τῶν μὴ ὑπαχθέντων σ' αὐτήν ἐδαφῶν τῆς Μακεδονίας –καί κυρίως τῶν σλαβοφώνων κατοίκων της– μέ τελικό στόχο τήν προσάρτησή τους στή Βουλγαρία. Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτή τῶν Βουλγάρων ἀπέτυχε παταγωδῶς, διότι συνήντησε τήν σθεναρή καί ἀκαμπτη ἀντίδραση τῶν ὀρθοδόξων κατοίκων τῶν περιοχῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν πιστοί στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τήν Ἑλλάδα. Ἡ πολιτική αὐτή τοῦ προσηλυτισμοῦ ἔγινε συστηματικότερη ἀπό τοῦ ἔτους 1890, ὅταν βούλγαροι πράκτορες, διδάσκαλοι, ἱερεῖς καί ἀξιωματικοί, ἄρχισαν νά περιοδεύουν ἀνά τήν Μακεδονία καί νά προσπαθοῦν νά πείσουν τούς ἐλάχιστους σλαβόφωνους κατοίκους –πού ἐν τούτοις εἶχαν Ἑλληνική ἐθνική συνείδηση– νά διώξουν τούς Ἑλληνες ἱερεῖς καί διδασκάλους καί νά τούς ἀντικαταστήσουν μέ Βουλγάρους. Ἐπειδή, ὅμως, οἱ Ἑλληνες ἀντέδρασαν καί σέ μερικές κοινότητες οἱ βούλγαροι πράκτορες διέτρεχαν κίνδυνο, ἡ τακτική τῆς προπαγάνδας ἄλλαξε καί ἀπό τοῦ ἔτους 1892 οἱ Βούλγαροι ἄρχισαν ἔκνομη δράση, τήν ὁποία ἀσκοῦσε τρομοκρατική ὁργάνωση, τό Βουλγαρικό Κομιτάτο, οἱ γνωστοί κομιτατζήδες, πού μέ τίς σφαγές, τούς ἐμπρησμούς καί τίς καταστροφές, ἀνέλαβαν τήν ἐκρίζωση τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἀπό τήν Δυτική, τήν Κεντρική καί τήν Ἀνατολική Μακεδονία.

Κύρια ἐπιδίωξη τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομιτάτου ἦταν ἡ προσάρτηση τῆς

Μακεδονίας στή Βουλγαρία, πράγμα τό ὁποῖο θά ἐπετύγχαναν μέ τήν διά τῆς προπαγάνδας, τοῦ προσηλυτισμοῦ καί τῆς τρομοκρατίας ἀλλοίωση τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς.

Ἡ τρομοκρατική δράση τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομιτάτου στή Μακεδονία προκάλεσε τήν ἀντίδραση τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπό τοῦ ἔτους 1900 εἶχε ἀρχίσει νά ἐργάζεται γιά τήν αὐτοάμυνά του μέ τήν ἴδρυση «Σωμάτων Αὐτοαμύνης», τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων, τά ὁποῖα ἐπεδόθησαν ἔκτοτε σέ δεινό πρὸς τούς Βουλγάρους ἀγώνα, μέ ἀποτέλεσμα τή διατήρηση τῆς ἐλληνικότητας τῆς Μακεδονίας.

Μετά τόν ἀτυχή γιά τήν Ἑλλάδα Ἑλληνοτουρκικό πόλεμο τοῦ 1897 ἡ κατάσταση ἐπιδεινώθηκε, ἐνταθείσης τῆς ἀποστολῆς Βουλγάρων κομιτατζήδων στήν Μακεδονία, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλαν τρομοκρατία καί ἐκτελοῦσαν ὅσους ἀρνοῦνταν νά ὑποκύβουν στά βουλγαρικά σχέδια. Οἱ κομιτατζήδες πυρπολοῦσαν χωριά, ἔσφαζαν προκρίτους, ἱερεῖς, διδασκάλους καί ἀπορφάνιζαν οἰκογένειες. Καί ὅλα αὐτά μέ τήν ἀνοχή, ὄχι μόνον τῶν Τούρκων, ἀλλά καί πολλῶν ἀπό τίς Μεγάλες Δυνάμεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Πράγματι, οἱ Τούρκοι κατακτητές σέ ὅλες τίς ἀνθελληνικές ἐνέργειες τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομιτάτου καί τῶν πρακτόρων του, κυριολεκτικά ἐκώφευαν καί πολλές φορές ἐπενέβαιναν κατά τῶν Ἑλλήνων καί τῶν ἐλληνικῶν δικαίων καί ὑπέρ τῶν Βουλγάρων.

Ἐξ ἄλλου, οἱ τότε Μεγάλες Δυνάμεις (Ρωσία, Γαλλία, Γερμανία, Ἀγγλία, Αὐστρουγγαρία) ἐπιθυμοῦσαν τήν διαιώνιση τοῦ Μακεδονικοῦ προβλήματος καί ἀδιαφοροῦσαν γιά τήν τύχη τοῦ σκληρῶς δοκιμαζόμενου Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τό Ἑλληνικό Κράτος ἀντελήφθη τόν κίνδυνο πού διέτρεχε ὁ Ἑλληνισμός τῆς Μακεδονίας καί ἔλαβε τήν ἀπόφαση νά ἀντιδράσῃ ἐνόπλιως. Ἀλλά τόν μεγάλο κίνδυνο τοῦ ἐκβουλγαρισμοῦ τῆς Μακεδονίας διείδε πρῶτο τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὁποῖου πρῶτο μέτρο ὑπῆρξε ἡ κατά τό ἔτος 1900 ἀντικατάσταση πολλῶν Μητροπολιτῶν τῆς Μακεδονίας μέ ἄλλους νεωτέρους, πού ἦσαν ἡλικίας 30-35 ἐτῶν, ὅπως ὁ Ἰωακείμ Φορόπουλος τοῦ Μοναστηρίου, ὁ Φώτιος τῆς Κορυτσᾶς, ὁ Εἰρηναῖος τῆς Χαλκιδικῆς, ὁ Γρηγόριος τῶν Σερρών, ὁ Γερμανός Καραβαγγέλης τῆς Καστοριάς, ὁ Χρυσόστομος Καλαφάτης τῆς Δράμας καί ἄλλοι.

Ὁ Ἰωάννης Δραγοῦμης, ὑπηρετῶν ὡς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στό Μοναστήριο, συγκρότησε Ἐπιτροπή ἀπό τούς Ἀργύριο Σάχο, Θεόδωρο Μόδη καί Θεόδωρο Καπετανόπουλο, ἡ ὁποῖα ἀπετέλεσε τόν πρῶτο πυρήνα στό Μοναστήριο τῆς «Μακεδονικῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας», καθόσον κατόρθωσε

νά αντίταξη κατά τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων δύο Σώματα Μακεδόνων πολεμιστῶν μέ ἐπικεφαλῆς τούς ὄπλαρχηγούς Βαγγέλη Στρεμπενιώτη καί Κωνσταντίνο Κώττα.

Ἐνάλογη ἐνέργεια γίνεται καί στήν Ἀθήνα, ὅπου ἀποφασίζεται ἡ ὀργάνωση ἐνόπλων ἀνταρτικῶν σωμάτων, τά ὅποια ἀποτελούμενα κυρίως ἀπό Μακεδόνες θά εἶχαν ὡς σκοπό τους νά προστατεύσουν ἀποτελεσματικά τόν Ἑλληνικό πληθυσμό καί νά τονώσουν τό ἐθνικό του φρόνημα.

Πρός ὑλοποίηση τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, τήν ἀνοιξη τοῦ 1904 ἀποστέλλονται στή Μακεδονία ὀλιγομελεῖς ὁμάδες ἀπό ἀξιωματικούς γιά ἐπιτόπια ἐξέταση τῆς καταστάσεως. Ἐκ παραλλήλου, ἰδρύθηκε στήν Ἀθήνα μυστικό «Μακεδονικό Κομιτάτο», ἀποτελούμενο ἀπό τούς Δημήτριο Καλαποθάκη, διευθυντή τῆς ἐφημερίδος «Ἐμπρός» (πρόεδρο), Νικόλαο Πολίτη, Ἰωάννη Ράλλη, Παναγιώτη Σαρόγλου καί ἄλλους, τό ὅποιο ἀποφάσισε τήν ἄμεση δράση ἐνόπλων σωμάτων στή Μακεδονία πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων. Πράγματι, ὀργανώθηκαν ἔνοπλα ἀνταρτικά σώματα, τά ὅποια εἰσῆλθαν στήν Μακεδονία, ἐστερέωσαν μέ τούς ἀγῶνες καί τίς θυσίες τους τό ἐθνικό φρόνημα τῶν Ἑλλήνων καί τελικά ἐπέτυχαν νά ἀπαλλάξουν κατά μέγα μέρος τήν Μακεδονία ἀπό τούς Βουλγάρους κομιτατζήδες.

Τό «Μακεδονικό Κομιτάτο» ἀνέπτυξε λίαν ἀξιόλογη δραστηριότητα καί προέβη στήν ὀργάνωση τοῦ Ἀγῶνος, ἰδίως στήν Δυτική Μακεδονία. Ἐφετηρία τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος ἀπετέλεσε ἡ ἔλευση στή Δυτική Μακεδονία τόν Αὐγουστο τοῦ 1904 τοῦ ὑπολοχαγοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ Παύλου Μελά, ὁ ἥρωϊκός θάνατος τοῦ ὁποίου στίς 13 Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους στό χωριό Στάτιστα τῆς Καστοριάς, συγκλόνισε τό Πανελλήνιο καί κατέστησε τόν Παῦλο Μελά ἰνδαλμα τῶν Ἑλλήνων καί σύμβολο τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος συνεχίσθηκε μέχρι τοῦ 1908 μέ μεγαλύτερη ἔνταση κατά τῶν Βουλγάρων, Τούρκων, Σέρβων καί ὀπαδῶν τῆς Ρουμανικῆς προπαγάνδας καί εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν σωτηρία τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ τήν ἀποτροπή τῆς ἐκ Βορρᾶ καί ἐξ Ἀνατολῶν ἀπειλῆς κατ' αὐτοῦ.

Στό προσκλητήριο σάλπισμα τοῦ Παύλου Μελά διά τῆς θυσίας του ἀνταποκρίθηκε τό Πανελλήνιο. Πρώτη ἡ ἥρωοτόκος Κρήτη σέ ἀριθμό καί ποιότητα μαχητῶν. Ἀκολουθεῖ ἡ Μάνη σέ ἀριθμό ἀγωνιστῶν καί θυσίες αἵματος γενναίων ἀνδρῶν. Ἐπονται ὅλες οἱ περιφέρειες τῆς ἐλεύθερης καί ὑποδούλου Ἑλλάδος μέ λιγότερους, ἀλλ' οὐδόλως ὑστεροῦντας σέ ἐνθουσιασμό καί πνεῦμα αὐτοθυσίας ἀγωνιστάς.

Ὁ Παῦλος Μελάς ὑπῆρξε ἓνας ἀπό τούς τέσσαρας ἀξιωματικούς πού ἡ

κυβέρνηση Θεοτόκη ὤρισε στίς ἀρχές τοῦ 1904 ὡς ὀργανωτάς τοῦ Ἀγῶνος στή Μακεδονία. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀξιωματικοί ἦσαν οἱ Ἀλέξανδρος Κοντούλης, Ἀναστάσιος Παπούλας καί Γεώργιος Κολοκοτρώνης.

Ὁ Παῦλος Μελάς ἐπικεφαλῆς σώματος ἐκ 50 περίπου ἀνδρῶν ἀπό Μακεδόνες, Κρητες, Μανιάτες καί ἄλλους καί συνοδευόμενος ἀπό τόν Λάκη Πύρξα ἀναχώρησε ἀπό τήν Ἀθήνα καί μέ τό ψευδώνυμο «Μίκης Ζέζας» ἐφθασε μέ μύριες προφυλάξεις καί ἀφάνταστες ταλαιπωρίες τήν 27η Αὐγούστου 1904 στό Κωταράζι τῆς Καστοριᾶς.

Θά πρέπει νά ἀναφέρουμε ἀκόμη ὅτι ὁ Παῦλος Μελάς, πρὶν ἀναχωρήσει ἀπό τήν Ἀθήνα, στίς 23 Αὐγούστου 1904, εἶχε ὀρισθῆ ἀπό τό «Μακεδονικό Κομιτάτο» ὡς γενικός ἀρχηγός τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων τῆς περιοχῆς Μοναστηρίου Καστοριᾶς.

Μετά τήν εἴσοδο στή Μακεδονία καί ἄλλων ἀνταρτικῶν σωμάτων, αὕτη διαιρέθηκε σέ ἀρχηγεία, μέσα στήν περιοχή καθενός ἀπό τά ὅποια κινοῦνταν ὀρισμένα σώματα. Ἡ δράση τῶν σωμάτων αὐτῶν εἶχε ἄμεσα ἀποτελέσματα. Οἱ Βούλγαροι κομιτατζήδες ἠττήθηκαν σέ ὅλες τίς συμπλοκές μέ τά ἑλληνικά ἀνταρτικά σώματα, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἀναπτέρωση τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας.

Ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ Παύλου Μελά στίς 13 Ὀκτωβρίου 1904 κατόπιν προδοσίας, στό χωριό Στάτιστα τῆς Καστοριᾶς, τό ὅποιο σήμερα φέρει τό ὄνομά του, ὄχι μόνον δέν ἔριξε τό ἠθικό τῶν Μακεδονομάχων, ἀλλ' ἀντιθέτως τό ἀναπτέρωσε καί διήγειρε ἀκόμη περισσότερο τόν ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμό. Οἱ ὀπλαρχηγοί Τσόντος Βάρδας, Δικώνυμος Μακρῆς, Ἄγρας, Δεμέστιχας καί ἄλλοι, ἀνέλαβαν στή συνέχεια δράση μέ τή συνεργασία τῶν ἐγχωρίων Μακεδονομάχων. Χάρις εἰς ὅλους αὐτούς ἡ Μακεδονία τελικῶς ἀπέφυγε τήν ἐθνική της ἀλλοτρίωση.

Ἐξ ἄλλου, ἀπό τίς ἀρχές τοῦ ἔτους 1905 ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση ἄρχισε νά ἐνισχύη τόν Μακεδονικό Ἀγῶνα μέ χρήματα καί πολεμοφόδια. Κατ' αὐτό τόν τρόπο καί μέ τήν παράλληλη τοποθέτηση ἀξιωματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ σέ ὅλα τά Ἑλληνικά Προξενεῖα τῆς Μακεδονίας, σέ συνεργασία μέ τούς πλέον ἐγκριτοὺς Μακεδόνες, ὁ Μακεδονικός Ἀγῶνας ἐτέθη ἐπί νέας ὀργανωτικῆς βάσεως.

Ψυχῆ καί κατ' ἐξοχήν ὀργανωτής τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος ὑπῆρξε ἀναμφιβόλως ὁ Λάμπρος Κορομηλάς, ὁ ὁποῖος ἀπό τοῦ διορισμοῦ του τό 1904 ὡς Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος στήν Θεσσαλονίκη, μετέβαλε τό Προξενεῖο αὐτό σέ ἀληθινό ἐπιτελεῖο διεξαγωγῆς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, ἐνῶ ὁ Ἰων Δραγούμης καί ὁ Μητροπολίτης Καστοριᾶς Γερμανός Καραβαγγέλης, ὑπῆρξαν οἱ κήρυκες τῆς ιδέας τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος.

Ειδικότερα, ό κατά τόν Νοέμβριο τοῦ 1902 τοποθετηθείς ὡς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στό Μοναστήριο Ἰων Δραγοῦμης, προσέφερε ἀπό τῆς θέσεώς του αὐτῆς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στήν ὀργάνωση καί διεξαγωγή τοῦ Ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων στή Μακεδονία. «Ἕλληνες!... Νά ξέρετε πῶς ἄν τρέξουμε νά σώσουμε τή Μακεδονία, ἡ Μακεδονία θά μᾶς σώση!...», διεκήρυξε ὁ Ἰων Δραγοῦμης.

Τό πεδίο διεξαγωγῆς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, μέ ἀφετηρία τήν περιοχή τῆς Καστοριάς κατά τά ἔτη 1903-1904, ἐπεκτάθηκε μέχρι τοῦ ἔτους 1908 σέ ὁλόκληρη σχεδόν τήν σημερινή Ἑλληνική Μακεδονία, καθώς ἐπίσης καί στά τμήματα ἐκεῖνα τά ὁποῖα μεταγενεστέρως μέ διεθνεῖς Συμβάσεις παραχωρήθηκαν στήν πρώην Γιουγκοσλαβία (περιοχές Μοναστηρίου, Γευγελῆς, Δοϊράνης, Στρωμνίτσης καί Κρουσόβου) καί στή Βουλγαρία (περιοχές Μελενίκου καί Πετριτοίου).

Ἡ δράση τῶν Ἑλληνικῶν σωμάτων διήρκεσε μέχρι τοῦ ἔτους 1908, ὅποτε ἡ ἐπικράτηση τῶν Νεοτούρκων, ἡ ἀνακήρυξη τήν 10ῆ Ἰουλίου 1908 τοῦ τουρκικοῦ Συντάγματος καί ἡ ἐκ μέρους των ἐφαρμογή νέας πλέον σκληρῆς πολιτικῆς ἔναντι τῶν ὑποδούλων στήν Τουρκία Ἐθνῶν, ὀδήγησε στή συνένωση ὅλων τῶν Κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου (Ἑλλάδος, Σερβίας, Μαυροβουνίου καί Βουλγαρίας) σέ κοινό ἀγῶνα κατά τῶν Τούρκων καί τελικῶς στήν κήρυξη τοῦ πολέμου κατά τῆς Τουρκίας.

Ἡ Ἑλλάς εἰσήλθε στόν πόλεμο τήν 5ῆ Ὀκτωβρίου τοῦ 1912. Ὁ Ἑλληνικός Στρατός κατέλαβε τήν Θεσσαλονίκη τήν 26ῆ Ὀκτωβρίου 1912 καί τά Ἰωάννινα τήν 21ῆ Φεβρουαρίου 1913 καί μέ ἀκατάσχετη προέλαση χάριζε τήν ἐλευθερία στίς πόλεις τῆς Μακεδονίας, οἱ ὁποῖες μετά τόσους αἰῶνες δουλείας γίνονταν καί πάλι Ἑλληνικές.

Οἱ Βούλγαροι, ὅμως, ἤγειραν ἀξιώσεις ἐπί ἀπελευθερωθέντων ἑλληνικῶν ἐδαφῶν καί ἐπεχείρησαν νά δημιουργήσουν δικαιώματα συγκυριαρχίας ἐπί τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ πόλεμος, ἐξ αἰτίας τῆς προκλητικότητος καί τῆς ἀπληστίας τῶν Βουλγάρων, κατέστη ἀναπόφευκτος καί τό Ἑλληνικό Στρατηγεῖο διέταξε τήν 19ῆ Ἰουνίου 1913 γενική ἐπίθεση κατά τῶν βουλγαρικῶν στρατευμάτων. Ὁ Ἑλληνικός Στρατός ἐνίκησε τοὺς Βουλγάρους στίς μάχες Κιλκίς καί Λαχανᾶ καί μέ ραγδαία προέλαση κατέλαβε τό Σιδηρόκαστρο, τίς Σέρρες, τήν Δράμα καί τήν Καβάλα, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι κατά τήν ὑποχώρησή τους προέβαιναν σέ βαρβαρότητες καί σέ ἀνήκουστες θηριωδίες κατά τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Μέ τοὺς Βαλκανικούς Πολέμους (1912-1913) ἀπελευθερώθηκε ὁλόκληρη σχεδόν ἡ Μακεδονία καί ἀναγνωρίσθηκε ὡς ἀναπόσπαστο τμήμα τῆς Ἑλλάδος μέ τήν Συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου τοῦ 1913.

Στὴν νέα σελίδα τῆς ἱστορίας πού ἀνοίξε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία καὶ καταστροφή, ἡ Μακεδονία διεδραμάτισε πρωτεύοντα ρόλο, καθόσον οἱ περιφέρειές της, ἐνῶ ἐπὶ πολλά χρόνια κατὰ τὸ παρελθόν ὑπῆρξαν τὸ θέατρο διεθνῶν πολεμικῶν συγκρούσεων, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928 καὶ ἐντεῦθεν ἀπέβησαν σύμβολα τῆς εἰρηνικῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.

Ἀπὸ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ἤτοι ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον 20ετίαν, στὴ Μακεδονία συνετελέσθη μία τεράστια ἀναπτυξιακὴ προσπάθεια, ἀληθινὴ κοσμογονία, θά λέγαμε, μετὰ τὴν ἀποξήραση λιμνῶν καὶ τὴν ἀπόδοση τῶν ἐκτάσεων τους στὴν γεωργικὴ ἐκμετάλλευση, τὴν κατασκευὴ μεγάλων ἀρδευτικῶν καὶ ἀντιπλημμυρικῶν ἔργων, τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἀστῶν καὶ ἀγροτῶν προσφύγων, οἱ ὅποιοι ἐγκαταστάθηκαν στὴ Μακεδονία κ.λπ.

Τὸ ἀναδημιουργικὸ ἔργο στὴ Μακεδονία διέκοψε ἡ ἔκρηξη τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1939-1945) καὶ ὁ Ἐμφύλιος τῶν ἐτῶν 1946-1949, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων ἡ Μακεδονία –κατὰ τῆς ὁποίας ἐξαπολύθηκε διαότατη ἐπίθεση διὰ πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν μέσων καὶ ἐνεργειῶν– ὑπέστη μεγάλα δεινὰ, κινδυνεύσασα γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ νὰ ἀφανισθῆ καὶ νὰ ἀποκοπῆ ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ κορμό. Ἡ ἀστείρευτη, ὅμως, δύναμη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀντεπεξῆλθε νικηφόρος καὶ κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ περίοδο καὶ ἔτσι ἡ Μακεδονία πού πρῶτὴ ἀντιμετώπισε τὴν ἔξωθεν ἐπιβουλὴ, ἀπέδειξε περιτρώως μετὰ τὸ αἶμα καὶ τίς θυσίες τῶν τέκνων της –ἐντοπίων καὶ προσφύγων– πού ἔρρευσε κρουνηδόν, ὅτι καμμία δύναμη στὸν κόσμον δὲν εἶναι ἰκανὴ νὰ καταβάλλῃ τὸ ἀνυπότακτο καὶ ἀσύλληπτο πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Σήμερα, ἡ ἀμφισβήτηση τῆς Ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸ ψευδομακεδονικὸ κρατίδιο τῶν Σκοπίων πού δολίως δημιούργησαν τὸ 1944 ὁ Στάλιν καὶ ὁ Τίτο γιὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἔξοδο τῶν Σλάβων στὸ Αἰγαῖο, ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη ἱστορικὴ καὶ πολιτικὴ ἀπειλὴ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνα μας, οἱ Σλάβοι τῶν Σκοπίων δὲν γνώριζαν τὴν Μακεδονία. Γι' αὐτοὺς ἡ Μακεδονία ἐπινοήθηκε στὶς 2 Αὐγούστου τοῦ 1944, ὅταν ὁ Τίτο ἴδρυσεν τὸ ὁμόσπονδο κράτος «τῆς Μακεδονίας τῶν Σκοπίων» καὶ ἔτσι πίστεψαν οἱ Σκοπιανοὶ ὅτι ἔγιναν Μακεδόνες. Οἱ Σκοπιανοὶ οἰκειοποιήθηκαν παρανόμως σύμβολα καὶ ὄνομα, ἐξέδωσαν χάρτες, συγγράμματα, νομίσματα καὶ πλαστογραφοῦντες ἀσύστολα τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, προπαγανδίζουν ἀδιάντροπα, ὅτι εἶναι αὐτοὶ οἱ Μακεδόνες, προβάλλοντες καὶ διάφορες διεκδικήσεις. Ἔτσι, κατεσκεύασαν τὴν θεωρίαν γιὰ

τήν ὑπαρξή «Μακεδονικῆς Ἐθνότητος» καί «Μακεδονικῆς Γλώσσας». Τίς ἀνιστόρητες αὐτές καί τελείως ἀβάσιμες ὡς ἄνω θέσεις τους οἱ Σκοπιανοί τίς προβάλλουν συνεχῶς, πλαστογραφοῦντες τήν ἱστορική πραγματικότητα καί παραποιοῦντες ἐν γνώσει τους τήν ἀλήθεια.

Κυρίες καί Κύριοι,

Ἀπό ὅσα εἶχα τήν τιμή νά σᾶς ἀναφέρω στά περιορισμένα χρονικά περιθώρια μιᾶς ὁμιλίας, προκύπτει, ὅτι ἡ Μακεδονία, πού εἶναι ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἡ πλέον αἰματοδοταμένη περιοχή τῆς Ἑλλάδος, καί στήν ὁποία, ἐκτός τῶν ἄλλων, ἔλαβαν χώρα ὁ Μακεδονικός Ἀγώνας, οἱ Βαλκανικοί Πόλεμοι καί οἱ δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, εἶναι ἀνέκαθεν ὁ προμαχών τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τό βᾶθρο τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας καί τοῦ Πολιτισμοῦ. Εἶναι, κυριολεκτικῶς, τό προπύργιον καί ἡ ἐθνική ἐπαλξη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Μακεδονία εἶναι ἕνας χώρος στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ ἀρχαιολογική σκαπάνη ἀποδεικνύει κατά κόρον τήν Ἑλληνικότητά του μέ τήν ἀνεύρεση χιλιάδων ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης καί ἐπιγραφῶν στά Ἑλληνικά. Τά διάφορα εὐρήματα τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν σέ διάφορες περιοχές τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης ἐπιβεβαιώνουν κατά τόν πλέον ἀδιάψευστο τρόπο τήν ἱστορική ἀλήθεια, κατά τήν ὁποία ἡ Μακεδονία εἶναι Ἑλληνική ἀπό ἀμνημονεύτων χρόνων.

Ἡ ἀναμφισβήτητη Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας ἐπιβεβαιώθη γιά μία ἀκόμη φορά στό συνελθόν στή Θεσσαλονίκη τό 1996, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ I.M.X.A., ΣΤ΄ Διεθνές Συμπόσιο γιά τήν ἀρχαία Μακεδονία, στό ὁποῖο ἔλαβαν μέρος ἄνω τῶν 130 Ἑλλήνων καί ξένων ἀρχαιολόγων. Κορυφαῖος προσκεκλημένος τοῦ Συμποσίου αὐτοῦ ἦταν ὁ γνωστός Ἄγγλος ἱστορικός Νίκολας Χάμοντ, συγγραφεύς τοῦ τρίτομου ἔργου «Ἱστορία τῆς Μακεδονίας μέχρι τό 167 π.Χ.» καί ὑπέρμαχος τῆς Ἑλληνικότητας τῆς Μακεδονίας, ὁ ὁποῖος ὁμιλῶν μέ θέρημη γιά τούς Μακεδόνες ἐτόνισε, ὅτι «δέν εἶχαν καμμία σχέση μέ τούς Σκοπιανούς». Οἱ Σκοπιανοί, ἐξήγησε ὁ ἀειθαλής Χάμοντ, πού ἦταν ὑπήκοοι τῶν Μακεδόνων, εἶχαν δική τους γλώσσα. «Ἦταν Σλάβοι καί Ἀλβανοί, χωρίς ἑλληνική φωνή», παρατήρησε χαρακτηριστικά. Ἡ Μακεδονική γλώσσα, εἶπε στή συνέχεια ὁ κ. Χάμοντ, ἦταν Ἑλληνική. Ἀλλωστε, ὁ προσδιορισμός «Μακεδονικός» ἦταν τοπικός καί ὄχι ἐθνολογικός, ἀφοῦ καί οἱ Ἀθηναῖοι καί οἱ Σπαρτιᾶται ὠνόμαζαν τούς ἑαυτούς των σύμφωνα μέ τό ὄνομα τῆς πόλεώς των, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι δέν ἦσαν Ἑλλήνες. Ὁ κ. Χάμοντ παλαιότερα εἶχε δηλώσει ὅτι:

«*Τυχόν ἀναγνώρισις τῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων ὑπό τὴν ἐπωνυμίαν “Μακεδονία” θά ἀπετέλει ἐπιβράβεισιν μιᾶς προσπαθείας παραποήσεως τῆς πραγματικότητός καὶ διασμοῦ τῆς ιστορικῆς ἀληθείας*».

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι τὸ ἔτος 1896, δηλαδή πρὸ ἐνός καὶ πλέον αἰῶνος, ὁ κορυφαῖος γλωσσολόγος, καθηγητῆς Γεώργιος Ν. Χατζιδάκις, δημοσίευσε στὸν 8ο τόμο τοῦ περιοδικοῦ «Ἀθηνᾶ», τὴν κλασικὴ μελέτη του «Περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων», ὅπου ὑπερασπίζεται μὲ ἀδιάσειστα ἐπιστημονικά ἐπιχειρήματα, γλωσσολογικά καὶ ιστορικά, τὴν Ἑλληνικότητα τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων, τὴν ὁποία κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Βούλγαροι κυρίως καὶ ὠρισμένοι Εὐρωπαῖοι ιστορικοὶ ἀμφισβητοῦσαν. Σήμερα, ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια ἀργότερα, ἡ ιστορία ἐπαναλαμβάνεται μὲ ἀντιπάλους τοὺς Σλάβους τῶν Σκοπίων πού τώρα μὲ ἀσύστολη παραποίηση τῆς ιστορίας καὶ τῆς πραγματικότητος, ἰδιοποιοῦνται ἐθνολογικά, παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν δικαίου καὶ ἠθικῆς, τὸ ἱστορικὸ ὄνομα τῆς Μακεδονίας, τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς Μακεδονικῆς γλώσσης, γιὰ νὰ ἐπανέλθουν στὴν κατάλληλη στιγμή στὸν προσφιλῆ μακεδονικὸ μεγαλοϊδεατισμὸ καὶ ἀλυτρωτισμὸ τους, πιστεύοντες –ματαιῶς βέβαια– ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ θέσουν πόδα στὴν ἱερὴ καὶ αἱματοποτισμένη γῆ τῆς Μακεδονίας μας.

Ἐκτενέστατη ἀναφορὰ σὶς γραπτές μαρτυρίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναδεικνύεται κατὰ τρόπο ἀναμφισβήτητο ἡ Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας, κάμνει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδων στὸ βιβλίον του «Μαρτυρίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιὰ τὴν Μακεδονία, τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο καὶ τοὺς Ἕλληνες Μακεδόνες», στὸ ὁποῖο παραθέτει 70 ἀγιογραφικά κείμενα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτεται προφητικῶς, ἱστορικῶς καὶ γεωγραφικῶς, ἡ Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας. Στὰ ἀγιογραφικά αὐτὰ κείμενα, τῆς μὲν Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα Ἕλληνες, Ἀλέξανδρος, Φίλιππος, Ἀντίοχος, τῆς δὲ Καινῆς Διαθήκης, ἀναφέρονται οἱ λέξεις Μακεδονία (18 φορές), Μακεδόνες (5 φορές), καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας Νεάπολις, Σαμοθράκη, Φίλιπποι, Ἀμφίπολις, Ἀπολλωνία, Θεσσαλονίκη καὶ Βέροια.

Ἐπίσης, τὴν πλήρη ἀπόδειξη τῆς Ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας, μὲσω τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὴν τεκμηριώνει ὁ Σεβασμιώτατος καὶ στὸν ἐκδοθέντα παρ' αὐτοῦ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μνημειώδη Ἱερὸν Πίνακα (Πάπυρον) χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐξ ἄλλου, τὸ 1997 ὁ Ἅγιος Ζιχνῶν ἐξέδωσε καὶ ἕτερο βιβλίον γιὰ τὴν Μακεδονία μὲ τίτλον «77 Ἀγιογραφικά κείμενα ἐξάγλωσσα ἀποκαλύπτουν παγκοσμίως τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας».

Ἡ Μακεδονία ἐδῶ καί τέσσερις χιλιάδες καί πλέον χρόνια εἶναι μία, ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ἐν «Λίθοις φθεγγομένοις καί μνημείοις σωζομένοις», διαλαλοῦσα τήν ιστορική ἀλήθεια. Οὐδεὶς δέ ἔχει δικαίωμα νά δεδηλώσῃ τήν ιστορία της καί τήν αἰματοποτισμένη Γῆ της. Πολύ δέ περισσότερο νά ἀμφισβητήσῃ τήν ταυτότητα τῶν Μακεδόνων ὡς Ἑλλήνων, πού ἀναμφίβολα προκύπτει ἀπό τά κείμενα τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῶν ἀρχαίων συγγραφέων: 1) Ἑλλήνων (Ἡσιόδου, Στράβωνος, Ἡροδότου, Πολυβίου, Ἰσοκράτους, Θουκυδίδου, Πλουτάρχου, Ἀρριανοῦ κ.ἄ.), 2) Ἑβραίων (Ἰωσήπου, Φίλωνος) καί 3) Ρωμαίων (Τίτου Λίδιου), ἀπό χιλιάδες Ἑλληνικές ἐπιγραφές τῆς Μακεδονίας, ἀπό τή συμμετοχή τῶν Μακεδόνων στούς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, στίς Ἀμφικτυονίες κ.λπ., ἀπό τό γεγονός ὅτι στήν ἀρχαία Μακεδονία ὑπῆρχαν θέατρα καί παίζονταν Ἑλληνικές τραγωδίες, ἀπό τή γλώσσα τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων καί τά κύρια ὀνόματά τους, τά παλαιά τοπωνύμια τῆς Μακεδονίας, τά ὀνόματα τῶν μηνῶν καί τῶν ἐορτῶν, ἀπό τό γεγονός ὅτι στήν ἀρχαία Μακεδονία ἐξῆσαν κατά καιροῦς ἐπιφανεῖς Ἕλληνες (λόγιοι, ποιητές, καλλιτέχνες) καί ἀπό τήν θρησκεία τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, πίστευαν στούς 12 θεοὺς πού κατοικοῦσαν στόν Ὀλυμπο, βουνό τῆς Μακεδονίας, ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Ὅμηρος.

Τήν ταυτότητα, συνελῶς, τῶν Μακεδόνων οὐδεὶς δύναται νά τήν ἀμφισβητήσῃ καί νά τήν σφετερισθῇ, οὔτε εἶναι ποτέ δυνατόν νά ἀποτελέσῃ ἀντικείμενο διαπραγματεύσεως ἢ συμβιβασμοῦ. Ὅποιοδήποτε ὄνομα καί ἂν πάρῃ τό κρατίδιο τῶν Σκοπίων, οἱ κάτοικοί του δέν μποροῦν νά ὀνομάζονται Μακεδόνες. Ἡ ταυτότητα τῶν Σκοπιανῶν ὡς Μακεδόνων εἶναι ἀπαραδέκτη καί ὡς θέμα ἀρχῆς, διότι δέν ὑπάρχει προηγούμενο ἕνας λαός νά πάρῃ τό ὄνομα καί τήν ιστορία ἄλλου λαοῦ.

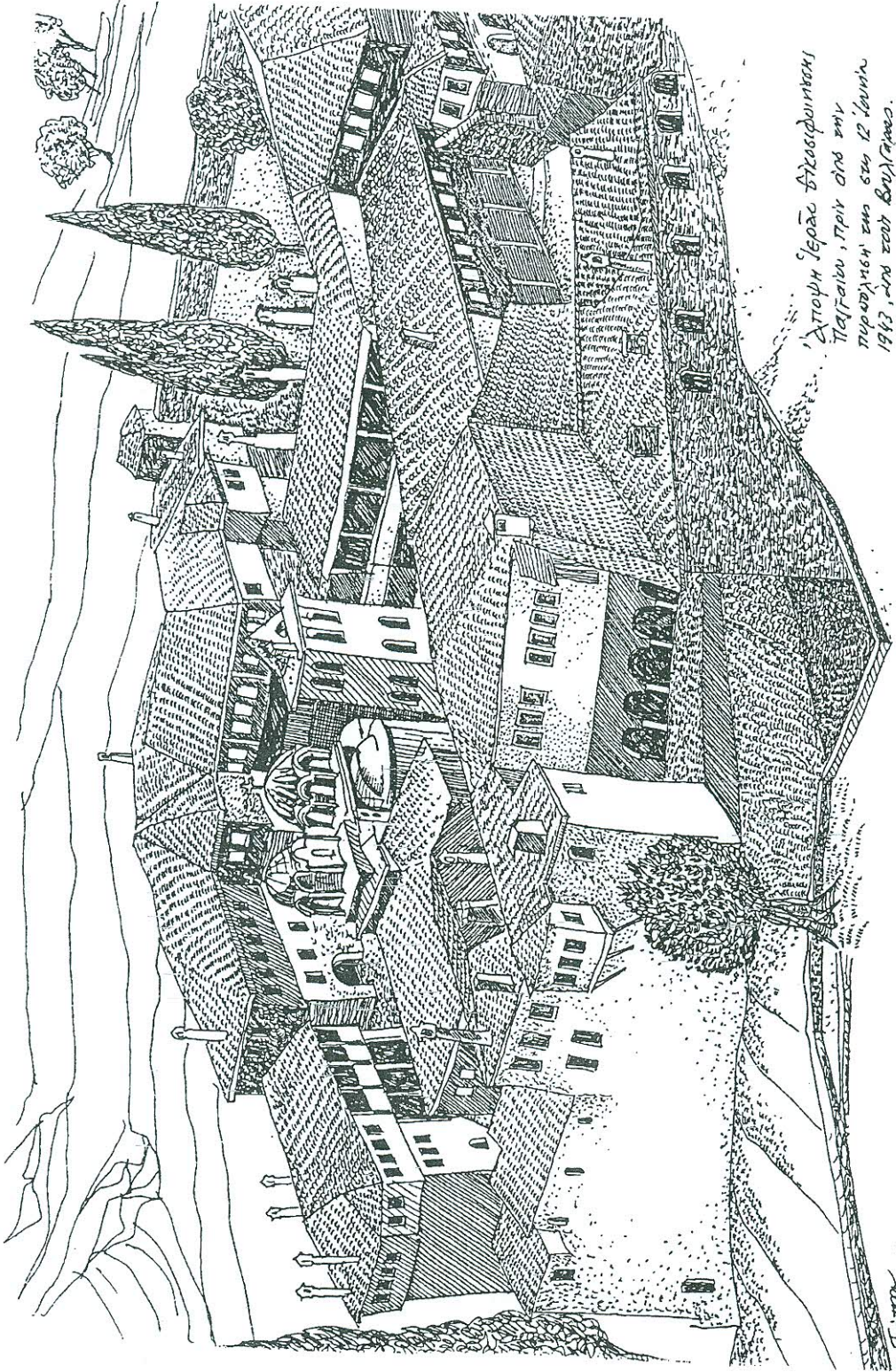
Οἱ Μακεδόνες ἀπό τά βάρη τῶν αἰῶνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ὄχι μόνον εἶναι Ἕλληνες, ἀλλά, σύμφωνα μέ τόν πατέρα τῆς Ἱστορίας Ἡρόδοτο, ἀποτελοῦν τόν πρωταρχικό πυρήνα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Πέραν ὅλων τῶν ἄλλων πού ἀναφέραμε, ἡ Μακεδονία δέν εἶναι ἀνέκαθεν μόνον τό πρὸς βορρᾶν προπύργιο τῆς ἄμυνας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τό ἀπ' αἰῶνων «πρόφραγμα» κατὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρβαρικῶν φυλῶν στόν Ἑλληνικό χῶρο καί τό βάρη τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας καί τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλ' ὑπῆρξε καί ἡ κοιτίδα τοῦ Ἀνθρωπίνου Γένους. Τήν συγκλονιστική αὐτή ἀποκάλυψη ἔκαμε ὁ γνωστός ἀνθρωπολόγος Ἄρης Πουλιανός, μέλος τοῦ Μονίμου Διεθνοῦς Συμβουλίου Ἀνθρωπολογικῶν καί Ἐθνολογικῶν Ἐπιστημῶν, ὡς καί τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς Νέας

Ἰόρκης, κατά τήν διάρκεια ἐκδηλώσεως τοῦ παραρτήματος Θεσσαλονίκης τῆς «Ἀμφικτυονίας Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ» πού ἔγινε τήν 29η Νοεμβρίου 1996 στήν αἴθουσα διαλέξεων τῆς Ἑταιρίας Μακεδονικῶν Σπουδῶν στή Θεσσαλονίκη, κατά τήν ὁποία μίλησε μέ θέμα: «Μακεδονία –Κοιτίς τοῦ Ἀνθρωπίνου Γένους– Ἀνθρωπολογία τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου».

Εἰδικότερα, ὁ κ. Πουλιανός ἀνέφερε χαρακτηριστικά, ὅτι ἡ κοιτίδα τοῦ Ἀνθρωπίνου Γένους εἶναι ἡ Μακεδονία καί ὄχι ἡ Ἀφρική, ὅπως ἐπιστεύετο μέχρι τοῦδε. Μέχρι τώρα ἦταν γνωστό, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη παρουσία στή γῆ ἄρχιζε πρὶν ἀπό τέσσερα ἑκατομμύρια χρόνια. Ἡ κνήμη, ὅμως, ἀνθρώπου σέ πέτρα (ἀπολιθωμένη) πού βρέθηκε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 σέ ἀνασκαφικές ἔρευνες στή Νέα Τρίγλια τῆς Χαλκιδικῆς καί ἀνήκε σέ ἄνθρωπο ἡλικίας 25 περίπου ἐτῶν καί ὕψους 1,20 μέτρων καί κατά τίς ἐκτιμήσεις τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων εἶναι 11 ἑκατομμυρίων ἐτῶν, τά ἀνατρέπει ὅλα αὐτά.

Σήμερα, ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικός Λαός, ἐνωμένος καί ὁμόψυχος, βρίσκεται σέ ἐπαγρύπνηση καί εἶναι ἔτοιμος γιά κάθε θυσία, προκειμένου νά υπερασπισθῇ τήν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας καί τά ἀναμφισβήτητα, ἀδιαπραγμάτευτα καί ἀπαράγραπτα δίκαιά της. Νά υπερασπισθῇ τήν Ἑλληνικότητα καί τήν ἐδαφική ἀκεραιότητα καί ἀνεξαρτησία τῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία ὡς τεῖχος καί προμαχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μέ τούς συνεχεῖς ἀγῶνες της ἐναντίον τῶν βαρβάρων, ἀπέτρεψε πολλάκις τήν ὑποδούλωση τῆς Ἑλλάδος καί ἔγινε συντελεστής τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτιστικοῦ μεγαλείου της.

Ἡ πύλη Ἱεράς Τρικοιφίτισσας
 Παλαίου, πρὶν εἶς ἐπὶ
 πυρρῆμῃ ἐπὶ 12 Ἰουνίου
 1943, ἀπὸ τοῦ Δου/Γάμο.
 Μ. Μουτσόπουλος

Μ. Μουτσόπουλος
 12.12.1945

Ἡ Ἱερά Μονὴ Εἰκοσιφινίσης, σημαντικὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας (σχέδιο: Ν.Κ. Μουτσόπουλος).